

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Greta en de zwarte kat

Op een dag was een houthakker, genaamd Peter, een boom aan het omhakken toen hij aan een van de takken een bundeltje zag hangen. Hij liet zijn bijl vallen, klom naar boven en tot zijn verbazing, vond hij, toen hij het bundeltje opende, een slapend babymeisje. Peter haastte zich met de baby naar huis, naar zijn vrouw. "Kijk, Martha," zei hij. "Ik heb een meisje gevonden, ze kan een zusje zijn voor onze zoon Robert. We zullen haar Greta noemen en ze zullen opgroeien als broer en zus."

Maar Martha wilde de baby niet. "We hebben nu al drie monden te voeden," mopperde ze. "Waarom zouden we voor een kind gaan zorgen waar we niets van weten?"

Maar Peter wilde er niet van horen om het kind weer buiten te zetten en daarom bleef Greta bij Peter en Martha wonen en groeide op samen met Robert. Maar de arme Greta was alles behalve gelukkig, want Martha behandelde haar alleen vriendelijk als Peter in de buurt was, en dat kwam zelden voor.

Robert, die zag hoe zijn moeder Greta slecht behandelde, begon zodra hij oud genoeg, haar bevelen te geven en behandelde haar als een bediende. Greta moest de tuin wieden en het water en het hout binnenbrengen. Ze moest de afwas doen, de bedden opmaken en al het werk doen, behalve als Peter thuis was.

Toen Peter op een dag naar het bos ging, zei hij tegen Robert dat hij een stapel hout moest hakken in de tuin en dat hij klaar moest zijn tegen de tijd dat hij thuiskwam. Toen Peter uit het zicht was, zei Robert tegen Greta dat zij het hout moest hakken. "Daar ben jij voor: om het werk te doen," zei Robert. "Als wij je niet hadden opgenomen in ons huis, zou je door de beren zijn opgegeten. Ga nu meteen aan het werk en hak dat hout."

Greta begon te huilen en zei dat de bijl te groot en te zwaar was; zij was te klein. Maar Martha spitste haar oren en vertelde haar dat ze niets te eten zou krijgen als ze niet deed wat Robert haar had opgedragen.

Greta ging naar de houtstapel en pakte de bijl, maar het had geen zin. Ze kon het hout niet hakken. En uit angst voor een pak slaag als ze het niet deed, rende Greta weg. Ze rende maar door en door tot ze bij een bocht in de weg kwam die naar een bos leidde. Hier

besloot ze te stoppen voor de nacht, en ze lag net onder uitstekende rots toen ze een zelig "miauw" hoorde.

Greta keek in de bosjes en zag een grote zwarte kat die een poot omhoog hield alsof die gewond was. "Arme kat!" zei

Greta, terwijl ze de kat in haar armen nam. "Jij ziet er net zo ongelukkig uit als dat ik me voel. Laat me je poot verbinden."

Greta scheurde een stuk van haar jurk af en verbond de poot van de kat, en toen, tot haar verbazing, sprak de zwarte kat tegen haar.

"Kom met me mee, dan zal ik je laten zien waar je kunt slapen. Je zult me wel moeten dragen, want mijn poot doet erg veel pijn", zei de kat.

Greta pakte de kat op, te verrast om bang te zijn, en liep door het bos zoals de kat haar opdroeg. Toen ze bij een grote rots met een opening kwamen, zei de kat:

"Hier is mijn huis. Breng me naar binnen, er is voor jou ook eten een plekje om te slapen."

Greta kroop op handen en knieën naar binnen met de kat onder haar arm en kwam zich in een grote kamer met een tafel in het midden met daarop voldoende eten. In een hoek van de kamer stond een bed. In het bed

zag Greta een vreemd uitziende oude vrouw met een haakneus. Ze sliep en merkte hen pas op toen de kat zei: "Eet je avondeten."

De vreemd uitziende oude vrouw sprong onmiddellijk op toen ze dit hoorde, want ze was de heks.

"Jij, en die sterveling met jou, zal ik opeten,"

schreeuwde ze, terwijl ze haar kromme stok pakte.

Greta rende naar de deur, want ze dacht dat de oude heks op het punt stond haar te slaan; maar de zwarte kat, die op de grond zat vlakbij de plek waar Greta hem had neergezet, zei: "Waag het niet om dit meisje aan te raken; ze heeft mijn leven gered, en vanaf dit uur ben je in mijn macht, want een sterveling heeft mij in haar armen gehouden.

Als je wilt blijven leven, bel dan de goede fee die al die jaren naar mij op zoek is. Ik zal haar hoe dan ook vinden, maar het zal tijd besparen als je je magische kracht gebruikt, en je zult er spijt van krijgen als je mij niet gehoorzaamt."

Toen de oude heks dit hoorde, begon ze te beven en strompelde naar de deur van de grot en tikte er drie keer op met haar kromme stok. De rots ging open zodat ze naar buiten kon lopen, en Greta volgde om te zien wat ze deed, want ze was niet langer bang; ze wist dat de zwarte kat haar zou beschermen.

De oude heks slaakte een eigenaardige kreet toen ze buiten was, en Greta zag het volgende moment een klein wezentje, gekleed in roze tule, met een gouden toverstaf in één handje, naast de oude heks in een struik staan.

"Hier ben ik, heks Verschrikkelijk," zei de fee. "Wat kan ik voor je doen? Je verkeert vast in groot gevaar, anders had je niet een van ons opgeroepen."

Toen de kat de fee hoorde spreken, rende hij hinkend de grot uit en ging voor de fee liggen. "Help mij, mijn goede fee," zei de zwarte kat. "Ik ben de prins naar wie je zo lang hebt uitgekeken. De oude heks veranderde mij in een zwarte kat en ontnam mij het vermogen om te spreken totdat ik in de armen van een sterveling werd gehouden.

Ik ken haar geheim, en hoewel ze me niet durfde te doden, wilde de heks wel dat ik doodging, dus stuurde ze me het bos in om te verhongeren, en als dit meisje, goede fee, er niet was geweest, zou de oude heks dat hebben gedaan en was haar wens uitgekomen.

Toen ze me in een zwarte kat veranderde, zei ze dat ik nooit mocht praten totdat een sterveling me vasthield, en dat ik mijn eigen vorm niet kon terugkrijgen totdat een fee me weer veranderde, maar er is sindsdien iets gebeurd, en om zichzelf te redden gehoorzaamde de heks mij en riep jou. Ik ken haar geheim, en daarom hoefde ik niet jou op te roepen, mijn goede fee."

De fee raakte de zwarte kat aan met haar toverstok en Greta zag in plaats van de grote zwarte kat een knappe man gekleed in zwart fluweel, met gouden versieringen.

"Vertel me nu het geheim over de heks," zei de fee.

De oude heks hief haar armen omhoog en riep om genade. "Vergeet niet dat ik de fee heb geroepen," zei ze; "Als ik dat niet had gedaan, zou je nog heel lang hebben moeten zoeken. Wees barmhartig!"

"Ik zal het niet vergeten," zei de prins. "Deze vrouw is maar een halve heks," zei hij. "Ze is deels sterfelijk, en elke nacht om twaalf uur moet ze een uur lang sterveling worden. Dat is omdat ze heeft geprobeerd een waternimf in een kikker te veranderen. De riviergod, de vader van de waternimf, deed een beroep op een zeer machtige boeman, die zijn vriend was, en de boeman stond op het punt haar in een rots te veranderen, maar ze smeekte zo hard dat hij haar half sterfelijk maakte en haar daarna aan haar lot overliet." "Dat betekent dat ze dit bos nooit kan verlaten," zei de fee, "en omdat ze veel van haar magische daden 's nachts verricht als ze op haar bezemsteel naar het buitenland vliegt, is ze geen erg machtige heks." "Ja, dat is waar," zei de prins, "en ze wil niet dat het bekend wordt onder de feeën, de dwergen of de mensen met magische krachten. Dat is de genade waar ze om smeekt."

Ik hoop dat je haar geheim zult bewaren, goede fee, want ze heeft mij zoveel tijd en moeite bespaard door jou te roepen."

"Ik zal haar geheim bewaren voor iedereen behalve de feeën, iemand van de feeën-familie zal hier elke avond komen om er zeker van te zijn dat er geen sterveling door haar is geschaad, want iemand zou hier kunnen ronddwalen, net als dit meisje, en veranderd worden in een andere vorm."

"Ik wil je nog één gunst vragen, goede fee," zei de prins. "Ik wil dit meisje tot mijn vrouw maken als ze

met mij wil trouwen, en ik zou graag de juiste kleren voor een prinses willen hebben, zodat ik haar meteen naar mijn paleis kan brengen."

"Wat zeg je ervan, mijn lieve meid?" vroeg de fee. "Wil jij met de prins trouwen?"

Greta had het gevoel dat ze droomde, maar ze was er zeker van dat ze van de knappe prins zou houden als ze wakker was, dus vertelde ze de fee dat ze dat zou doen. Het het volgende moment vielen haar gescheurde kleren van haar af en stond ze in een prachtige groene omgeving en droeg ze een fluwelen rijpak, met een lange veer in haar hoed. Ze zag er in elk opzicht uit als een prinses.

Die avond werd er een groot feest gehouden in het paleis van de Prins ter ere van zijn terugkeer en om hun huwelijk te vieren. De volgende dag reden Greta en de Prins naar het huis waar ze ooit had gewoond om Peter een zak met goud te geven.

"Peter was de enige persoon die mij ooit vriendelijk heeft behandeld totdat ik jou ontmoette," zei Greta tegen de prins, "en ik zal hem nooit vergeten."

Greta werd niet herkend door Martha en haar zoon Robert, want zij dachten niet dat de mooie prinses het arme meisje kon zijn dat ooit hun slaaf was geweest. Maar Peter, die van haar had gehouden, keek de koets na terwijl deze wegreed. "Ze leek een beetje op haar," zei hij, "maar dat kon natuurlijk niet echt zo zijn."

Greta en de prins stuurden veel geschenken naar Peter, en op zijn oude dag kreeg hij een comfortabel huis en

voldoende te eten, en hoewel Martha en Robert zijn geluk deelden, kwamen ze er nooit achter wie de geschenken stuurde.

De prins vertelde Peter op een dag wie de prinses werkelijk was, omdat de arme oude man voortdurend verdrietig was omdat Greta maar niet gevonden kon worden. Peter zei hierover geen woord tegen Robert of Martha, maar hield zijn geheim helemaal voor zichzelf, zolang hij leefde.